

ארץ הנפשות

אגדה אינדיאנית

מתוך הספר הצהוב של א.לאנג

רחוק, רחוק באמריקה הצפונית, שם איופה חיים האינדיאנים אדומי העור חייה פעם נערה יפהפייה, נאה יותר מכל נערה אחרת בכל השבט.

רבים מהבחורים ניסו להינsha לה אָרְהִיא בחרה באחד צ'יפ צ'יר, שמצא חן בעיניה כבר שנים רבות קודם.

לכן הם עמדו להינsha והשבט כולם שמח. שניהם קיוו לחיות חיים ארוכים באושר, אך יומם לפני החתונה הנערה חלה ונפטרת פתאום. המאהב שלו לא יכול היה לשוכח אותה וחשב עליה יומם ולילה. הוא שם הצד את קשתו ולא יצא לקרבות או לציד, אלא מהבוקר ועד הערב ישב ליד קברה וחשב רק על האושר שהיא קבור שם.

בסוף, אחרי ימים רבים, בא לו רעיון. הוא שמע מזקני השבט שקיימים שבילים המוביל לארץ הנפשות ושמי שיחפש היטב יוכל לאתר אותו. لكن למחירת בבוקר הוא קם מוקדם, שם מעט אוכל בתרמיל, שם עור נוסף על כתפו, כי לא ידע כמה זמן יארך המסע שלו ולא איזה ארצות עליו לעبور. הוא ידע רק שקיימים שבילים חזים ושלו למצווא אותו.

תחילה הוא לא ידע לאיזה כוון ללקת ואז נזכר כי אחד הזרים אמר שארץ הנפשות מונחת בדורם, لكن מלא אומץ ותקווה שם את פניו דרומה.

בעוברו מרחקים גדולים ראה שהארץ נראית בדיקן כמו באזור ביתו. הערים, הגבעות,

"ראה" אמר "את המים האלה שנוצצים רחוק והשדות שמאחוריהם. זו ארץ הנפשות, אך איש לא יכול להיכנס לשם אלא אם ישאיר את גופו אחריו. لكن הניח כאן את גופך, את הקשת והחצים, את עורך ואת הقلب. אשמור עליהם עבורה".

וזה הוא פנה לו עורף והצעיר הרגיש קל כמו אויר, כר שסמעט ולא נגע באדמה. הוא עף קדימה וריח הפרחים נעשה מתקן יותר, הפרחים יפים יותר, חיות באו וליטפו אותו, ציפורים סבבו מעל ראשו ודגים הוציאו את ראשיהם מהמים והבטטו עליהם. תוך דקנות הוא ראה שאין יותר סלעים או עצים בדרכו. הוא עבר מעליהם בלי לידע, כי למעשה אלה לא היו סלעים או עצים, אלא רק הנפשות שלהם, כי זו הייתה ארץ הצללים.

וכך הוא עבר על רגליים מכונפות עד שהגיע לגdotות אגם גדול עם אי נהדר במרכזהו, ועל גדת האגם הוא מצא סירה מאבן נוצצת וזוג משוטים. הציף קפץ לטיירה והתחל לחתור ופתאום ראה שלידו עוברת עוד סירה, בדיקן כמו זו שלו, ובתוכה הנערה שלו, שלמענה הוא עשה את

והנחרות נראו בדיקן כמו אלה שעזב. הדבר היחידי שונה היה השlag, שנח בשכבות עבות על הארץ ועל העצים כשהתחיל ללקת והתדלדל כל שהוא נע דרומה, עד שנעלם כליל. בהמשך ראה שניצנים מופיעים על העצים, פרחים צומחים תחת רגליו ובמקום העננים הכבדים הופיעו שמיים כחולים ונשמע צפוף הציפורים. אז ידע שהוא הולך בכoon הנכוון. המחשבה על כר שבקרוב יוכל לחבק את כלתו האבודה שמחה אותו מאוד וכך עשה קל ומהיר יותר. הדרך הובילה לעיר חשור, אחר כר בזוקים תלולים ועל אחד מהם הוא ראה אוהל אינדיאני. אדם זקן, לבוש עורות ועם מקל בידו עמד בפתח האוהל. הציף הצעיר רצה לספר לו את מעשהו אך הזקן אמר "חיכיתי לך, למרות שאיני יודע מאיין אתה. רק לפני זמן קצר הייתה כאן זו שאתה מחפש. תנוח קצת באוהל שלי ואחר כר אגיד לך מה שרק תשאל ולא עלייך ללקת".

למשמע מילים אלה הצעיר נכנס לאוהל, אך לא הייתה לו סבלנות לנוח זמן רב. הוא קם והזקן קם אליו ונעמד ליד הפתח.

שלו ועליך ללקח את הגוף שהשארת אחריך והוא יראה לך מה לעשות שמע לו ויהיה סבלני. במשך הזמן תחזור ותאחד עם זו, אותה עליך לעזוב עכשו. היא התקבלה כאן והיא תישאר לעולם יפה וצעירה כמו שהיהתה כשקרأتي לה מארץ השלגים".

המסע הארוך. אך הם לא יכולים לגעת זה בזה כי גלים גבוהים הפרידו ביניהם, ונראו כאילו הם רוצים להטביע את הסירות, אך לא עשו זאת. הצעיר והצעירה פחדו מאד, כי בעומק המים ראו עצמות של אלה שמתו קודם, ובתווך הגלים ראו גברים ונשים הנלחמים על חייהם, ורק מעתים יכולים להינצל. רק ילדים לא פחדו ועברו לצד השני ללא פגע. ובכל זאת הציף הצעיר והנערה נרתעו מהמראה הקשה והקולות, אך להם לא קרה דבר כי חייהם היו ללא רבב ואדון החיים אמר שלא צריך לקרות להם כל רע. וכך הם הגיעו בסוף לחופי אי האושר ועברו בשדות מלאי פרחים וגדות נחלים לוחשים ולא הרגיסו רעב או צמא, לא חום ולא קור. האוואר הzin אותם והם שכחו את המתים כי לא רואו קברים, ואת הצעיר לא העסיקו מחשבות על קרבנות או ציד חיים.

הם ברצון היו ממשיכים ללקת קר עד עולם אך באוושת הרוח הצעיר שמע את אדון החיים שאמר לו "חזר למקום ממנו באט, יש לי משימות בשビルר, אנשיר זקנים לך כי תנהייג אותם שנים רבות. ליד השער ימתין לך השליח